

カラス
KARASU キッズ
3 LES NEUS ETERNES
Kids

A PARTIR D'UNA IDEA ORIGINAL
D'AUREN

TEXT:
AYMERIC JEANSON

ILLUSTRACIONS:
AUREN

LAROUSSE

WAKKANAI

RUMOI

SAPPORO

MURORAN

SETANA

HAKODATE

カラス
KARASU キッズ
Kids

MONBETSU

ABASHIRI

OBIHIRO

NEMURO

ILLA DE HOKKAIDO
北海道島

Hokkaido és una illa al nord de l'arxipèlag del Japó. En una petita població envoltada de camps i del mar, s'alça l'escola primària del Cirerer Blanc. Una bona colla d'alumnes hi viuen feliços.

KINTARŌ
きんたろう

HINA
ひな

PLATJA DE MURORAN
室蘭市のビーチ

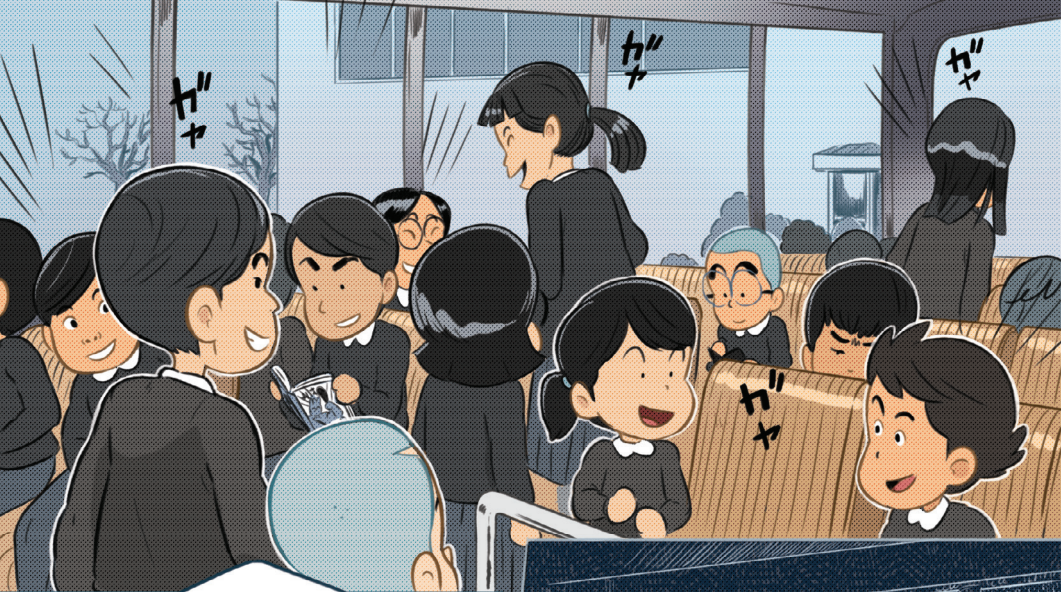
TAKESHI (TAKÉ)
たけし

YASUO
やすお

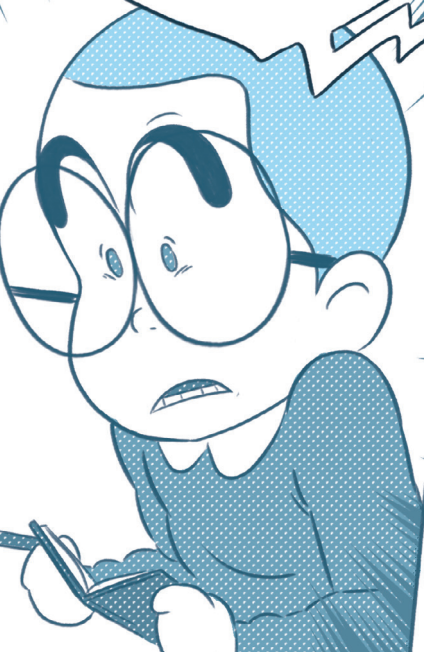
チヨキ
チヨキ

カラス
KARASU
キッズ
Kids

EI, QUATRE ULLS,
OI QUE NO ET
MOLESTA SI MASSEC
AQUÍ?

POTSER
ESPERAVES LA
TEVA AMIGUETA,
LA KOKESHI?

CAPÍTOL 1

EN MARXA CAP AL CIM!

–Ei, quatre ulls, oi que no et molesta si m’assec aquí?

El Kintarō mira durant un breu instant el somriure de tauró que té al davant, i es mou finalment de mala gana cap a la finestra. Amb una rialla burleta, el Nobuo deixa caure el seu gros cos al costat del noi de les ulleres mentre aprofita per clavar-li un cop de colze malintencionat.

–Potser esperaves la teva amigueta, la *kokeshi*?
És això?

El Kintarō, ple de ràbia, estreny les dents i clava la mirada en un punt indefinit fora de l'autocar, que, sense fer soroll, s'acaba de posar en marxa.

Naturalment, el Nobuo no té la intenció de deixar que la seva víctima se'n surti tan bé. Però la seva rialleta malintencionada, enmig del xivarri del moment d'arrencar, provoca, unes quantes files més enrere, l'aparició de dues carones prudents per damunt dels seients. El Také i el Yasuo es miren. Han d'intentar alguna cosa per ajudar el Kintarō. Però... Què poden fer contra aquest animal? No poden comptar amb els professors, que seuen lluny a la part del davant de l'autocar. Els nois s'hauran d'espavilar tots sols.

De sobte, una espurna brilla als ulls del Yasuo.

El noi es decanta cap a l'orella del Také per xiuxiuejar-li alguna cosa... Els dos companys es piquen l'ullet. Podria funcionar! No poden deixar el Kintarō a l'estacada. Com una serp, el Yasuo llisca silenciosament pel passadís. Mentrestant, el Také es posa les mans en forma d'altaveu al voltant de la boca i...

–Nobuo bola de greix!

Per descomptat, el crit del Také travessa l'autocar enmig d'un silenci accidental. L'interessat, desconcertat durant un segon pel caràcter poc habitual de l'insult, arrufa les celles i es gira amb un braç damunt del seient.

–Què vol el subnormal? Prova de comunicar-se?
–remuga el Nobuo llançant una mirada assassina al Také. Els alumnes que estan asseguts a les files del mig arronsen el cap a les espatlles... Davant l'avís de tempesta, no en volen sortir esquitxats!

En canvi, lluny de mostrar-se impressionat, el petit noi morè somriu a l'animal ensenyant-li totes les dents.

–Nobuo sord i a més a més hipopòtam!

I li treu la llengua, cosa que fa sortir de polleguera el galifardeu, que, a l'acte, deixa estar el Kintarō, es posa dempeus al passadís i llança una mirada assassina al descarat.

–Espera un segon, ara veuràs com...

L'última paraula es perd d'una manera estranya en un to agut, abans d'un PAM sonor. Perquè, després de dibuixar un arc amb el cos, el forçut cau al mig del passadís amb la gràcia i la lleugeresa d'un baobab que acaben de tallar. Una rialla ofegada esclata als peus del galifardeu. El Yasuo s'aixeca tot content.

–I doncs, hipopotamet, no mirem on posem les potetes?

A la cara del Kintarō, que observa el seu salvador bocabadat, el pànic lluita contra l'alleujament. El seu amic potser no és prou conscient del risc que acaba de prendre. Tot i així...

CLAC! Una gran bufetada agafa el noi dels cabells verds enmig d'una altra rialla. A causa del cop, s'ha d'aguantar als seients que té al voltant per no caure d'esquena.

–Ara ja no fa tanta gràcia, oi, pagerol? Que et diverteixes actuant davant dels teus amiguets perdedors?

Durant un segon, la meitat dels passatgers de

l'autocar observen la cara del Yasuo, amb la mirada baixa i la galta que se li comença a tornar d'un vermell ben viu. Tot i així, quan el noi dels cabells verds alça el cap, s'eixuga amb orgull una gota de sang a la punta del nas. I mira el seu agressor amb calma, amb un somriure divertit als llavis. Al Nobuo, se li escapa un grunyit de ràbia.

–Encara et fa gràcia? Espera, que et clavaré una altra...

El noi alça el braç ben amunt però... la mà li queda suspesa en l'aire d'una manera una mica ridícula a pocs centímetres de la cara del Yasuo, que ni tan sols tremola.

Un puny enorme empresona el canell del Nobuo.

–Què hi passa, aquí?

La veu de la Kyōko actua com un instrument màgic. Fent uns ulls com unes taronges, l'animal s'atura davant la imponent professora d'educació física. Durant l'espai de temps que dura un llampec, sembla que busqui una explicació. Al final, vençut, el Nobuo abaixa el cap.

–No res, Kyōko San.

I, després de llançar una mirada assassina als tres nois, es dirigeix cap a la part del davant de l'autocar.

–Moltes gràcies per haver-me escoltat i per la seva intervenció –diu la Hina tot inclinant-se davant l'ainu, que saluda els nois amb una picada d'ullet abans de tornar al seu lloc. La noia, abans de fer el mateix, agafa la mà del Yasuo.

–Estàs bé? T'ha fet gaire mal?

Una ganyota curiosa deforma les faccions del noi, i provoca les rialles dels seus tres amics.

–Tinc la sensació que acabo de sortir d’una bate-dora... Però, estic bé!

En el mateix moment, l’autocar inicia un llarg revolt. Amb el moviment, el vehicle s’inclina una mica... i la cara llisa del Také sembla que es torni groga. La Hina, a qui no ha passat desapercebut aquest canvi de to de pell sospitós, s’afanya a empènyer el seu amic cap a un seient lliure.

–Iniciem la pujada cap al mont Asahi! Ànims, Také, només queden tres quarts d’hora de revolts. Mira bé el paisatge i respira!

Uns quants minuts més tard, l’ascens revela unes vistes magnífiques. Uns majestuosos pendents de roques i herba baixen des de la carretera fins a les cases i el mar, que brilla tant que enlluerna els ulls. El Kintarō, somiador, mou el cap en totes direccions per provar de trobar el mont Asahi, sense èxit, perquè està tapat pels únics núvols que es veuen al cel. Quina mala sort!

–És la primera vegada que hi pujo. El mont Asahi, el centre i el sostre de Hokkaido...

–Almenys –l’interromp el Yasuo rient–, crec que dormirem tranquils. Sembla que la muntanya es troba en un parc natural. A part de les marmotes, no veig qui ens pot molestar...

–Tens raó. Si almenys quedés algun os... Però, en ple hivern, no podem pas esperar trobar-ne cap! Tots estan hibernant ben calentons!

La Hina s’esgarrifa abans de concloure:

–Però, això és més aviat una bona notícia, no?

Els Karasu Kids esclaten a riure un cop més abans de tornar als seus seients. Mentre al Také li va desapareixent el mareig a poc a poc davant de la bellesa del paisatge, el vehicle continua pujant lentament cap als núvols daurats d’última hora de la tarda.

